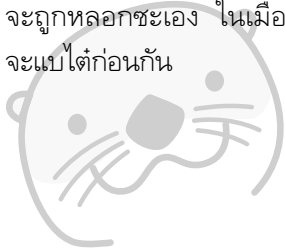

คำนำสำนักพิมพ์

เอ๊ะเอ กลายเป็นเรื่องขึ้นซะได้ เมื่อการโกหกเอาตัวรอดว่าตัวเอง
ยังเวอร์จิ้นของท่านประธาน กลับไปมัดใจคุณเลขาการของตัวเองเข้า
อย่างจัง จนคุณเลขาฯปลั่งปากไปว่าเป็นคนพรากเวอร์จิ้นให้เอง (ทั้งที่
ตัวเองก็ยังเวอร์จิ้น)

สุดท้ายแล้วฝ่ายหลอกจะกลายเป็นถูกหลอกให้รัก หรือฝ่ายที่รัก
จะถูกหลอกซะเอง ในเมื่อหลอกกันไปหลอกกันมาแบบนี้ แล้วใครกันแน่
จะแบ่ได้ก่อนกัน

Rose
PUBLISHING

มกราคม 2563

มิกุนิ เรียวสุเกะ อายุสามสิบเจ็ดปี ประธานกรรมการบริษัท
ด้านการบริหารจัดการเทคโนโลยีสารสนเทศ

เขามีศักดิ์เป็นหลานชายแท้ ๆ ของประธานกรรมการผู้บริหารสูงสุด
ของมิกุนิอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งเป็นบริษัทผู้ผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้าชั้นนำระดับ
ประเทศ บริษัทในความดูแลของเขาเป็นหนึ่งในบริษัทลูกแห่งสำคัญภายใต้
กลุ่มธุรกิจของเครือมิกุนิกรุ๊ป

เขาเข้าทำงานที่มิกุนิอิเล็กทรอนิกส์ทันทีหลังเรียนจบมหาวิทยาลัย
ก่อนที่สามปีให้หลังจะขอแยกตัวเป็นอิสระออกมาก่อตั้งบริษัทใหม่ เขาทั้ง
ปรับปรุงผังโครงสร้างองค์กรดั้งเดิมและคิดค้นพัฒนาระบบภายในเครื่องขึ้น
ใหม่ แม้ว่าประธานที่อายุน้อยเกินไปอย่างเขาจะได้รับเสียงวิพากษ์วิจารณ์
เกี่ยวกับประเด็นความเชื่อมั่น แต่เขาก็กลับสามารถนำพาบริษัทมาได้ตลอด
รอดฝั่ง กระทั่งปัจจุบันก็เติบโตขยายกลายเป็นบริษัทร่วมที่มีขนาด
เฟื่องฟูไม่น้อยของมิกุนิอิเล็กทรอนิกส์

ชีวิตในวันทำงานของมิกุนิช่างราบเรียบไร้สีสัน ไป ๆ กลับ ๆ แค
ระหว่างบ้านกับบริษัท มีแวะไปพิตเนสบ้างเป็นครั้งคราว ส่วนสถานที่ที่
มักจะไปในวันหยุดสุดสัปดาห์ก็คือบาร์ มันเป็นบาร์สำหรับผู้ชายซึ่งจำกัดให้
เข้าได้เฉพาะสมาชิก

หรือก็คือมิกุนิเป็นเกย์นั่นเอง เจ้าตัวไม่ได้คิดปิดบังอะไร เรียกว่า

ปาวประกาศจนรู้กันทั่วทั้งบริษัทก็ได้

การที่เขาเหยียบย่างเข้าไปในบาร์เกย์บ่อย ๆ ก็น่าจะเป็นเพื่อหาคุณนอนชั่วข้ามคืน ต่อให้ถอดหัวโขนท่านประธานออกไปแล้ว เขาก็ยังเป็นผู้ชายที่หล่อเหลาดูดี ดึงดูดผู้คนมากมายให้คิดอยากจะโผล่เข้าไปใส่

ทั้งนี้ จากที่ลองสืบ ๆ มา ตอนนี้คนรักเป็นตัวเป็นตน...ดูเหมือนจะยังไม่มี

‘เอวาระ เป็นไงเป็นกัน ยังไงก็ต้องลุย!’

ฮารุโตะใช้สองมือตีแก้มจนเกิดเสียงดังเพียะ! จากนั้นก็จ้องภาพสะท้อนของตนเองบนบานกระจกเหมิง ช่วยไม่ได้จริง ๆ ที่ตัวเขาซึ่งอยู่อีกฟากหนึ่งของกระจกจะมีเส้นเลือดสีแดงกำระบายพืดเต็มลูกตาขาว ฮารุโตะรู้เท่าใจดีว่ายามประหม่าหรือตื่นเต้น จำนวนครั้งในการกะพริบตาของเขาจะลดน้อยลงอย่างมีนัยสำคัญ

‘เหลือแค่สองเดือน! เรามีเวลาอยู่ที่บริษัทนี้อีกแค่สองเดือนเท่านั้น! ลงทุนตามสืบมาถึงขั้นนี้แล้ว เราต้องลุย! เอาเลย! ทำเต็มที่จะได้ไม่ต้องมานั่งเสียใจทีหลัง ยังไงก็ต้องเอามาเป็นแฟนให้ได้!’

ฮารุโตะขยับหน้าเข้าไปใกล้ ๆ กระจกเพื่อบอกตัวเองว่า ‘ดูสิ เห็นไหม’ หากเสยผมหน้าม้าที่ปรกรวดวงตาขึ้นไป ก็จะพบกับดวงตาวาริรูปเมลิต์อัลมอนต์ จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากได้รูปสวย ขนตาหรือกียาวเรียงเส้น ขนาดเขายังกล้าชมตัวเองเลยว่าหน้าตาดีชนิดที่สุดของที่สุดหล่อเหลาไร้ที่ติ หรือถ้าจะมีให้ติ ก็คงแค่เรื่องขี้ปะติ๋วอย่างมีเส้นเลือดในลูกตาขาว

‘เราดูเหมือนโฮสต์ชื่อ ๆ ใส ๆ ไม่ใช่หรอไงนะ! ไม่มีปัญหาซัวร์เหมือนคนมาเที่ยวเปียบ! อ่อยแบบตีเนียนนะได้แน่ ๆ! อย่าปอดแหกอีกสองเดือนก็จะไม่ได้อยู่ที่นี้แล้วนะ!’

มือที่กำหมัดแน่นสั่นระริก ปลายนิ้วเย็นเฉียบกลายเป็นสีขาวซีด ปาเข้าไปเกือบสามสิบนาที่แล้วว่าเขามัวแต่ยก ๆ ยก ๆ อยู่ในห้องน้ำ พยายามกล่อมเรียกขวัญกำลังใจให้ตัวเองที่หน้ากระจก

ครึ่งชั่วโมงก่อนฮารุโตะเห็นมิคุนิเข้าไปที่บาร์แห่งประจำและนั่งลงตรง

เคาน์เตอร์บาร์ ส่วนตัวเองที่ไล่หลังอีกฝ่ายมาติด ๆ ก็เผลอเดินเข้าห้องน้ำไปยืนกระตุนบอกตัวเองซ้ำ ๆ ว่า ทำได้! ลุยเลย! เพราะเผลอเบิกเปลือกตากว้างเกินเหตุ เส้นเลือดฝอยในลูกตาที่ถูกผลาญใช้อย่างสิ้นเปลืองจึงใกล้จะระเบิดแตกโพละรอมร่อ

ฮารุโตะเช็กสภาพของตัวเองอีกครั้งเป็นรอบสุดท้าย เขาสวมเสื้อเชิ้ตขาวที่แหวกกว้างจนเห็นแผ่นอก ท่อนล่างเป็นกางเกงสแล็คสีดำ นอกจากนาฬิกาข้อมือแล้วก็ไม่มีเครื่องประดับอื่นใดอีก ถ้าเผลอทำตัวเหี้ย ๆ อย่างการใส่ต่างหูแล้วละก็ มองยังงี้ก็ไฮสตรัท ๆ เขาคิดหัวแทบแตกว่าจะปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตขาวตัวนี้สองเม็ดหรือสามเม็ดดี แต่พอตัดใจได้ว่าห้ามทำ โอเวอร์เด็ดขาด ปลดกระดุมสองเม็ดเสร็จ เขาก็ผลักประตูห้องน้ำเปิดออกไป

ฮารุโตะสาวเท้ารวดเร็วไปตามโถงทางเดินมืดสลัวเพื่อกลับไปยังฟลอร์หลัก โชคยังเข้าข้างเขาเพราะมิคูนั่งอยู่ที่เคาน์เตอร์บาร์ไม่ได้ลุกหายไปไหน ภายในตัวร้านซึ่งพรึมไปด้วยแสงไฟ นอกจากโซนเคาน์เตอร์แล้วก็มิโตะที่นั่งอีกแค่สามโตะเท่านั้น มิคูนั่งอยู่ตามลำพังบริเวณเคาน์เตอร์บาร์ ส่วนลูกค้าที่จับจองโตะที่นั่งก็มีเพียงรายเดียว

ทั้งที่เป็นวันหยุดสุดสัปดาห์ แต่มิคูนึกกลับยังคงสวมชุดสูท เขาหย่อนสะโพกนั่งอยู่บนเก้าอี้สตูลตัวสูง ความสนใจทั้งหมดตรึงอยู่กับการดื่มวิสกี้ในแก้วใส เหมือนว่าชายหนุ่มจะถูกมาสเตอร์ที่ยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์บาร์ชวนสนทนาพูดคุย เจ้าตัวจึงตอบรับผ่านน้ำเสียงทุ้มต่ำ พร้อมทั้งยกยืมเล็กน้อย

ภาพลักษณ์ยามบริหารธุรกิจของมิคูนีคือสงบนิ่งเยือกเย็น เวลาอยู่บริษัทเขาจะสงวนท่าทีและคำพูดเป็นอย่างดี หรือแม้แต่อยู่ที่นี่เองก็ยังไม่ยอมผ่อนปรนดเว้น ไม่มีเลยสักครั้งที่ฮารุโตะจะเคยเห็นมิคูนินุ้หน้าจาลนลานหรือระเบิดหัวเราะเสียงดัง ได้ยินว่าสมัยเพิ่งเริ่มก่อตั้งบริษัท ความฉลาดเป็นกรดของเขาเขย่าขวัญบริษัทคู่แข่งทั้งหลายให้หันสะท้านหวาดกลัวหัวหด กระทั่งตอนนี้ความน่าเกรงขามนั้นก็ยังคงถูกเล่าลือผ่านเข้าหู

การหยุดยั้งหนึ่งชะงักค้างหน้าประตูทางเข้าสู่ฟลอร์หลักของฮารุโตะ

ไม่ได้ถูกสังเกตเห็น มิคุนิจึงยังคงตีความไปกับการเจียพังดนตรีแจ๊สระดับเสียงคุณภาพที่ภายในร้านเปิดบรรเลงคลอแผ่วเบา เส้นผมสีดำสนิทเป็นลอนคลื่นพลิ้วไหวอ่อนๆ ของเขาตกกระทบตาเรียวรี

อายุสามสิบเจ็ดปียังอ่อนเยาว์เกินกว่าจะเรียกขานว่าคุณลุง แต่หากนำเขาไปเปรียบเทียบกับพนักงานบริษัททั่วไปที่อยู่ในวัยเดียวกัน ก็ต้องบอกว่ามิคุนิสุขุมลุ่มลึกกว่ามาก เปี่ยมเสน่ห์เย้ายวน ล่อตาล่อใจให้อยากพลัดตกลงหลุม

‘จะตอนไหนก็เถอะเบิด นี่เราใจเต้นแรงจนมันจะหลุดออกมานอกอกอยู่แล้ว’

ฮารุโตะกัดฟันแรงแทบจะเกิดเสียงกระทบกันดังกึก เพราะถ้าไม่ทำแบบนี้ เขาต้องหลุดส่งเสียงออกไปแน่ๆ

ฤดูร้อนปีก่อนฮารุโตะได้เจอกับมิคุนิเป็นครั้งแรก เขาหลงรักอีกฝ่ายตั้งแต่วันแรกที่พบหน้า เรียกว่ารักแรกพบก็ไม่ผิด

คิดว่าผู้ชายที่แค่เห็นเว็บแรกก็สามารถขโมยหัวใจของเขาไปได้ มันต้องหล่อว์ตายเป็นควายลึ้มขนาดไหนกัน! ไต้แผ่นดินของฮารุโตะร้องตะโกนประโยคนี้ลั่นอย่างไม่วู้อ้อแล้วว่าเป็นคำชมหรือคำตำ และดูท่าความรู้สึกลึกซึ้งที่พัดโหมกระหน่ำรุนแรงคงจะรั่วไหลออกไปละมั้ง มิคุนิที่นั่งอยู่ตรงเคาน์เตอร์บาร์ถึงได้เบือนหน้าหันมามอง

หลังยืนยันได้ว่าฝ่ายตรงข้ามคือฮารุโตะ มิคุนิพลันเบิกเปลือกตากว้างขึ้นคล้ายตกใจ คงเป็นเพราะไม่คาดฝันนั้นล่ะว่าจะมาเจอคนของบริษัทในสถานที่ซึ่งไร้ความเกี่ยวข้องใดๆ กับธุรกิจการงาน

ถึงตรงนี้ฮารุโตะก็หมดช่องจะหลบเลี่ยงได้อีกต่อไป เขากลั่นใจสาวเท้าก้าวยาวเข้าไปใกล้กับเคาน์เตอร์บาร์

“สวัสดีครับท่านประธาน คุณโอเคไหมถ้าผมจะขอนั่งด้วย”

พอมหาหยุดยืนข้างตัวมิคุนิ ฮารุโตะก็วางมือเท้าเคาน์เตอร์พลงคลี่ย้มกว้าง เส้นเลือดในดวงตาที่แดงกำเจียนระเบิดตอนอยู่ในห้องน้ำกลับเยือกเย็นขึ้นได้ราวกับโกหก เขาหัวนรอยยิ้มหวานเชื่อมออกไปอย่างสง่าผ่าเผย

มิคูนิกะพริบตาครั้งหนึ่ง ก่อนที่มูมปากจะโค้งขึ้นเล็กน้อยเป็นเชิงอนุญาตว่ายินดี

“นี่ก็ไม่ได้เลวเลยนะว่าจะได้เจออิจิกายะคุงในแบบนี้ เซอร์ไพรส์มาก”

ทั้งที่เป็นการประจันหน้ากับคนของบริษัทที่บาร์เกย์ แต่มิคูนิกกลับเชื้อชวนให้ฮารุโตะนั่งลงบนเก้าอี้ว่างด้านข้างได้อย่างหน้าตาเฉย ปราศจากท่าทีกระอักกระอ่วน อาจเพราะรสนิยมทางเพศของเขาเป็นที่รู้จักกันทั่ว ป่านนี้แล้วจึงไม่มีเหตุผลจะมาทำกระมิดกระเมี้ยนปกปิด

มิคูนิตั้งคอกลงกับเคาน์เตอร์ เท้าแก้มจ้องมองฮารุโตะที่กำลังสั่งเหล้ามาร์ตินี่

“เด็กหนุ่ม ๆ อย่างเธอมารู้จักร้านแบบนี้ได้ คงจะมีคนแนะนำมาสินะ”

ก็ตามที่มิคูนิบอกนั่นละ ร้านนี้ไม่ใช่สถานที่ที่พวกหน้าใหม่แกะกล่องอย่างฮารุโตะจะย่างเท้าเข้ามาได้ คือกเทลแก้วหนึ่งราคากระโดดพรวดไปที่สองพันกว่าเยน ถ้าสั่งกับแกล้มเพิ่มอีก จำนวนเงินที่ต้องจ่ายสามารถกินข้าวในร้านอาหารสไตล์ครอบครัวได้ถึงสามมื้อ ดังนั้น สำหรับหนุ่มน้อยอายุน้อยสิบห้าที่อยู่ในวัยกินจุ อีกทั้งยังเป็นแคพพนักงานอัตราจ้างอย่างฮารุโตะ การควักเงินครั้งนี้นับว่าหนักหนาสาหัสจนเข้าเนื้อ

การจะสมัครสมาชิกของที่นี่จำเป็นต้องได้คนในแนะนำ แน่หนอนว่าคนรู้จักระดับสูงพรรคนี้ฮารุโตะไม่มีอยู่แล้ว การหาทางซิกแซ็กเข้ามาในนี้จึงมาด้วยกำลังส่วนตัวล้วน ๆ

“เพราะไม่มีคนแนะนำนะสิครับ ผมเลยต้องอ้างคนบังหน้า”

“อ้างคนบังหน้า?”

“ผมยื่นนามบัตรให้คนชุดดำที่อยู่ตรงประตูทางเข้า พอบอกว่าเป็นเลขาลำดับที่หนึ่งของคุณ เขาก็ปล่อยผมผ่านเข้ามาง่าย ๆ เลยละ สมแล้วที่คุณเป็นขาประจำของร้านนี้มาหลายปี คนเขาวางใจคุณน่าดูเลยนะครับ ท่านประธาน”

คำอธิบายนี้ช่างหน้าด้านไร้ยางอาย หัวใจของฮารุโตะเต้นแรงตึกตัก ลุ้นระทึกกว่าจะโดนอีกฝ่ายตำไล่หรือไม่ แต่ทุกอย่างกลับผิดคาดไปหมด

เมื่อมิคุนิแสดงสีหน้าว่าสนอกสนใจ คราวนี้ไม่ใช่เฉพาะแค่สายตาที่หันมาหา หากรวมถึงใบหน้าเองก็ด้วย

“เธอบอกว่าใช้ชื่อฉันอ้างกับคนที่หน้าประตู ก็แปลว่าเธอรู้ว่าฉันชอบมาที่ร้านนี้? รู้เยอะไม่ใช่เล่นเลยนะ ฉันออกจะมาที่นี้แบบส่วนตัวแท้ๆ”

“ถ้าคุณอยากจะปกป้องความเป็นส่วนตัวนัก ก็ควรอบรมคนขับรถของคุณให้มันจริงจังกว่านี้อีกสักหน่อยนะครับ”

มิคุนิละสายตาจากฮารุโตะไปมองมวลอากาศว่างเปล่า วูบเดียวสีหน้าของเขาก็อ่อนเยาวลง

“อายาโนะโคจิคุงนะเธอ”

ฮารุโตะถูกรอยยิ้มอมยิ้มของอีกฝ่ายทำเอาหัวใจดีดกระดอน จับพลันนั้นรับรู้เลยว่าสองแก้มเห่อร้อนขึ้นสีแดงก่ำ อดไม่ได้ต้องรีบขบขอบคุณที่ภายในร้านเปิดไฟเพียงหรัสลับ

“พระเจ้าช่วย วันนี้ท่านประธานหะเรเบิดอีกแล้ว...! แค่เวลาปกติก็ทั้งเป็นผู้ใหญ่ ทั้งเซ็กซีจนเราอยากจะบ้า ยิ่งมาทำตัวสุขุมเคร่งขรึมแบบนี้ ฆ่ากันให้ตายเลยดีกว่า ดิงาม!”

ฮารุโตะกัดฟันแสร้งทำเป็นไม่รู้ร้อนรู้หนาว เอื้อมมือไปรับมาร์ตินีที่มาสเตอร์ชงให้ อย่างไรก็ตาม ความรู้สึกที่เกิดขึ้นบนสองแก้มยามรู้ว่าถูกสายตาของมิคุนิมองมา ก็เป็นอะไรที่ไม่อาจเพิกเฉยได้ เขาประหม่าจนผลอยกเครื่องดื่มแก้วนั้นชดรวดเดียวหมดเกลี้ยง

“ดื่มเก่งเหมือนกันนะ”

มิคุนิเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงที่มาร่วมกับรอยยิ้มนุ่มละมุน เพราะไม่ใช่ว่าคอแข็งมาจากไหน ฮารุโตะจึงรีบส่ายหน้าปฏิเสธยกใหญ่ สองไหล่ห่อยวบ ให้พูดความจริงคือตอนนี้ในท้องของเขาร้อนอย่างกับมีไฟเผา มันใช่ของที่นึกจะกระดรวดเดียวหมดแก้วเสียเมื่อไร เล่นเอามันเลยละ แก้วเดียวยังส่งผลขนาดนี้ แผ่นหลังของฮารุโตะเริ่มมีเหงื่อเม็ดบางผุดซึม

“แก้วต่อไปก็เอาเหมือนเดิม?”

ฮารุโตะแสดงอาการลังเลให้กับคำถามนั้นของมิคุนิแค่เพียงเสี้ยววินาทีก่อนจะพยักหน้ารับ เรื่องที่เขาคำนึงถึงก็คือเงินในกระเป๋า โดยทั่วไป

แล้วคือกเทลแก้วหนึ่งอย่างน้อยก็ควรใช้เวลาครู่ใหญ่ ๆ ละเลียดจิบอย่างเพลิดเพลิน

มิคินิเคาะปลายนิ้วลงกับเคาน์เตอร์บาร์ คล้ายว่าจะอ่านสีหน้าของฮารุโตะออก จังหวะที่สายตาของฮารุโตะถูกอากัปกริยาเล็กน้อยนั้นดึงดูดมิคินิพลันหัวเราะขึ้นเบา ๆ

“ฉันเลี้ยง”

“เปล่านะ คือผมไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น...”

“ฉันไม่อยากโดนปฏิเสธหรอกนะ หรือว่าเธอรังเกียจที่วันหยุดทั้งที่แต่ต้องมานั่งอยู่กับฉัน”

“ไม่ใช่...!”

มันจะเป็นแบบนี้ไปได้ยังไง พอเพลื่อยันยันปฏิเสธเสียงสูงฮารุโตะก็กลืนลานกระแอมไอค็อกเค็ก

มาถึงตรงนี้หัวใจของฮารุโตะเต้นแรงแทบระเบิด เขาตั้งใจเตรียมสตูดิโอให้เข้าลึก ๆ เพื่อจะเปิดประเด็นที่ควรจะคุยให้ได้โดยเร็วที่สุด จากนั้นก็ขยับตัวเอนเข้าไปใกล้ ๆ มิคินิ

“ผมยินดีมากต่างหาก และถ้าคุณไม่ว่าอะไร เราจะไปต่อกันอีกก็ยิ่งได้”

“ฉันดีใจนะที่เธอพูดแบบนี้ แต่ดื่มเสร็จจากที่นี่ฉันก็จะตรงกลับบ้านแล้วละ”

“กลับคนเดียวเหรอครับ”

เหมือนจะอ่านสายตาแฝงความนัยของฮารุโตะได้ออก มือที่ถือแก้วของมิคินิจึงหยุดชะงักไป ฮารุโตะยอบตัวลงต่ำคล้ายแมวหมอบ ซ้อนสายตาจากด้านล่างขึ้นจ้องมองมิคินิ

“ถ้าคุณกำลังหาคุณนอนชั่วข้ามคืน ผมล่ะเป็นยังไง”

ความตื่นเต็นกอดดันให้น้ำเสียงแหบพร่า ฮารุโตะพยายามจะคลี่ริมฝีปากยกยิ้ม แต่เขากลับไร้ความมั่นใจที่จะหัวเราะอย่างสง่าผ่าเผย

การเชื้อชวนใครสักคนในรูปแบบนี้ฮารุโตะเพิ่งเคยลองทำเป็นครั้งแรก ไม่รู้แล้วว่าลำดับสำนวนเหล่านี้ใช่ออกมาจากความเคยชินหรือไม่ เขา

ตั้งใจเต็มที่ที่จะผุ่รอยยิ้มยั่ววนเปี่ยมเสน่ห์ ทว่าในสายตาของมิคุนิกำลังมองมันอย่างไรกันแน่ การที่อีกฝ่ายถูกผู้ชายซึ่งร่างกายไม่ได้เพรียวบาง อีกทั้งหน้าตาหรือก็ไม่กระเดียดไปทางสะสวยอย่างเขาเชิดจวน ฮารุโตะกลัวแทบตายว่าจะโดนมิคุนิกมองข้ามหัวเชิดจวนไปเสีย ต่อให้เขาเพียรพยายามจะยอบตัวต่ำเพื่อให้ดูตัวเล็กลง แต่การจะซ่อนหุ่นนายแบบที่มีไหล่กว้างๆ ให้ได้อย่างแนบเนียนหมดจดย่อมไม่มีทางทำได้

มิคุนิกลั้นวอนไปตามขอบแก้ว กะพริบตาเชื่องช้าโดยไม่เปลี่ยนสีหน้า
“เอไฉน...ดิฉัน”

ชายหนุ่มพึมพำพาลางเอียงคอเล็กน้อยในเชิงครุ่นคิด กำลังตกใจอยู่ชั้นไหน หรือว่ากำลังลึงเลจจริง ๆ แต่ไม่ว่าจะเป็นทางไหน ฮารุโตะก็มองไม่ออก

สีหน้าของท่านประธานเหมือนกับตอนที่ได้รับแจ้งว่ามีโทรศัพท์เข้า ขณะไม่ได้อยู่ที่โต๊ะระหว่างเวลางาน จะโทร.กลับไปเลยดี หรือจะรอให้ฝ่ายนั้นโทร.มาใหม่ดี เป็นสีหน้าที่บ่งบอกความกังวลในระดับนั้นเท่านั้นเอง
“...ไม่ไหว ไม่ได้จริง ๆ นั่นละ”

คนแบบเขาไม่สามารถดึงดูดความสนใจของมิคุนิกได้ จังหวะดิ่งตัวที่โน้มไปอิงมิคุนิกกลับมา ฮารุโตะก็ก้มหน้าต่ำ เอื้อมมือไปหยิบมาร์ตินีแก้วใหม่

“...ขอโทษนะครับที่การพูดเล่นของผมมันไม่ตลก”

พึมพำแผ่วเบาจบ ฮารุโตะก็ยกแก้วขึ้นจิบ ความแรงของเหล้ามาร์ตินีแผดเผาแผ่นลิ้น นำทั้งจริง ๆ ที่เขาเสียสติกระดกของพรรค์นี้ดื่มหมดในรวดเดียวได้ ฮารุโตะหัวเราะเยาะเย้ยใส่ความผิดพลาดของตน ลึกเข้าไปในลำคอคล้ายจุกไปด้วยอะไรบางอย่าง หายใจติดขัดลำบาก จนต้องกัดริมฝีปากแน่น

อันที่จริงฮารุโตะเตรียมใจรับกับความผิดหวังไว้มาก่อนแล้วตั้งแต่ต้น ส่วนเรื่องราวถ้าถูกปฏิเสธจะทำอย่างไรต่อ เขาก็ไม่อินซังชอบ ผู้ชายสมรต์อย่างมิคุนิก ตอนเจอหน้ากันที่บริษัทพรุ่งนี้ซึ่งเป็นวันทำงาน ก็คงจะช่วยเสริมสร้างทำเป็นลืมเรื่องในวันนี้ชนิดหมดจดเกลี้ยงเกลานั้นละ

เมื่อบทสรุปจบลงในรูปแบบนี้ ฮารุโตะก็คิดแต่จะรีบร้อนดื่มมาร์ตินี้ แก้วที่สองนี้รวดเร็วให้หมดเพื่อจะได้ลุกออกไปจากที่นี่เร็ว ๆ ตอนที่จับ ก้านแก้วเรียบบางยกขึ้น ปลายหางตาพลันเห็นความเคลื่อนไหวบางอย่าง

เป็นฝ่ามือของมิคูนีที่วาดผ่านเบา ๆ ท่ามกลางแสงไฟมืดสลัวภายใน ตัวร้าน ฮารุโตะถูกอากัปภิกิริยาที่แสดงออกเพียงเล็กน้อยนั้นเชิญชวน เรียกร้องให้ต้องเอนตัวเข้าไปใกล้ ๆ

“ไม่ได้เป็นเพราะว่าเธอไม่มีเสน่ห์น่าดึงดูดหรอกนะ...”

ต่อให้จะทบทวนอีกสักกี่ครั้ง นี่ก็คือประโยคต่อเนื่องของการบอกรัด ษัตต ๆ ร่างกายของฮารุโตะแข็งทื่อชะงักค้าง เขาคิดจะถอยตัวออกห่างเพื่อจะ ย้ำว่า คุณไม่ต้องพูดทั้งหมดก็ได้ผมเข้าใจดี แต่แล้วท่อนแขนกลับถูก คว่ำหมับจุัดรั้ง ริมฝีปากของมิคูนีโน้มลงมาประชิดเหนือลาดไหล่ หยอกเย้า ให้ปลายจมูกของฮารุโตะสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายฟุ้งกระจายแสนหอมหวาน

เนื้อตัวของฮารุโตะพลันอ่อนยวบยาบจากกลิ่นน้ำหอมและกลิ่นวิสกี้ ที่ผสมผสานปนเป พอฮารุโตะล้มฮวบลงไปทางมิคูนี ตรงใบหูก็ได้ยินเสียง ทุ่มต่ำกระซิบกระซาบว่า

“ฉันไม่มีความมั่นใจว่าตัวเองจะตอบสนองต่อคำเชิญชวนของเธอ ได้... เพราะฉันยังไม่เคยมีอะไรกับใคร”

เสียงต่ำพราวสันสะท้านผิวกายให้เต้นระริก แผ่นหลังของฮารุโตะ ถึงกับแอ่นเอนไปด้านหลัง ชั่วแวบหนึ่งเขาไม่เข้าใจเลยสักนิดว่าอีกฝ่ายพูด อะไรรออกมา

จากนั้นไซลันหลังก็สั่งการให้รับรู้ว่ามีเนื้อหาที่ถูกกล่าวถึงเป็นอะไรที่ ชวนตื่นตะลึงมากเสียจนฮารุโตะต้องตัวตึงตามองขยับ รอยยิ้มของมิคูนี ที่มอบให้ในระยะประชิด ที่สุดแล้วก็ส่งคำว่า “หนุ่มเวอร์จิ้น” เล่นไปได้ถึง แกนสมอง

“หา...!?”

เกือบจะตะโกนลั่นออกไปแล้วเขี้ยวหากบิบบคอดตัวเองไม่ทัน เสียงที่ เกือบจะหลุดลอดจากลำคอถูกกลืนกลับลงไป ฮารุโตะสนลนตึงตัวออกห่าง ทันทีหลังตระหนักได้ว่าผลอเอาตัวไปอิงแอบแนบชิดกับมิคูนี

มิคินิทำข้อคอกลงบนเคาน์เตอร์บาร์ หัวเราะขึ้นอย่างสบายๆ ไม่ได้แสดงสีหน้าว่าเรื่องที่พูดคือมุกตลกล้อเล่นซ้ำชั้น สถานการณ์นี้ปั่นป่วนกะทันหันเกินกว่าฮาร์โตะจะตัดสินใจได้ทันว่าตนเองควรจะส่งเสียงหัวเราะแบบโง่ๆ ออกไปหรือไม่ จึงได้แต่ใช้น้ำเสียงต่ำพรวดขึ้นมามาว่า

“คะ คุณจะให้ผมเชื่อลงได้อย่างไร เรื่องนี้นั้น...”

“มันทำไม?”

“โอเอ๊ย คุณดูรูปร่างหน้าตากับฐานะของตัวเองซะก่อน แถมคุณยังชอบมาร้านแบบนี้ เรื่องนั้นมันจะเป็นไปได้ยังไง...?”

“เพราะรู้อยู่แล้วว่าจะได้รีแอ็กชั่นแบบนี้กลับมา ฉันเลยไม่เคยบอกใคร”

“ແ່ງລະ...มันก็แน่นอนอยู่แล้ว คุณทำแบบนั้นนะถูกแล้ว...!”

เครื่องหน้าของมิคินิหล่อเหลาคมเข้มสมกับที่เป็นผู้ชาย และต้องยกความดีความชอบให้กับการที่เขามักแวะไปพิตเนสเวลาว่าง รสนิยมเรื่องการแต่งตัวหรือกิตติ ชาติตระกูลสูง เป็นถึงหลานชายของประธานกรรมการผู้บริหารสูงสุดของมิคินิอิเล็กทรอนิกส์ มิหนำซ้ำตัวเขาเองก็เก่งกาจมีหัวด้านธุรกิจ ได้รับความนิยมชมชอบจากเหล่าลูกน้อง เป็นผู้ชายประเภทที่ว่าแค่มาหนึ่งหม่อๆ ทอดอารมณ์อยู่ตรงเคาน์เตอร์บาร์ ก็ไม่น่าแปลกใจเลยหากจะมีคนต่อคิวขอเป็นคู่นอนยืนเรียงแถวยาวเป็นหางว่าว

เห็นฮาร์โตะตกตะลึงพูดไม่ออก มิคินิจึงหลุตรอยยิ้มชม พลางคลึงแก้วไปมาอย่างเชื่องช้า

“ประสบการณ์ครั้งแรกมันพังไม่เป็นท่านะ ก็เลยฝังใจ”

ฮาร์โตะเปลี่ยนสีหน้าทันที การที่เขาไม่สงสัยในคำพูดนี้ ก็เป็นเพราะว่าใบหน้าของมิคินิยามที่ทอดมองลงไปภายในแก้ว ดูราวกับกำลังหวนคิดถึง ความหลัง บางทีอาจเพราะฮาร์โตะเองก็มองเห็นในสิ่งเดียวกันละมั้ง ความทรงจำเลวร้ายของประสบการณ์ครั้งแรกที่พ้นกลับมามีชีวิต สิ่งเหล่านี้ล้วนห่างไกลจนผลออกสายตาบูบต่ำ

“งะ...นั่นหะอครับ...แบบนี้เอง...”

เพราะฮาร์โตะเอาแต่ก้มหน้า จึงไม่ทันสังเกตเห็นว่ามิคินิกำลังเลิกคิ้ว

ขึ้นเล็กน้อยด้วยความประหลาดใจ และในจังหวะที่ฮารุโตะเงยหน้ากลับขึ้นมา
สีหน้าของมิคูนิกิเปลี่ยนไปเรียบร้อย กลับมาราบเรียบเยือกเย็นดุดเคย

“เพราะแบบนี้จนอายุปุ่นนี้แล้วฉันเลยยังไม่มีแฟนเป็นตัวเป็นตน
สักคน ฟังดูน่าสมเพชใช่ไหม”

มิคูนิกิไหวไหวส่ายส่ายต้องการจะเรียกร้องขอความเห็นร่วม ดวงตาที่
หลุบต่ำของเขา ความประหม่าที่ผู้ควบคุมอยู่บนใบหน้าซึ่งอมยิ้มเบาบาง เมื่อ
รวมเข้ากับคำสารภาพที่มาพร้อมกับการทำที่ขัดเคืองของหนุ่มใหญ่ ฮารุโตะถูก
สิ่งเหล่านี้ตีขนาบเข้าอย่างจัง

มันคือความรู้สึกว่าหัวใจถูกบีบเค้นจนหมดทางสู้ รัตแนมชนิดที่ใช้
คำเลือนเสียงธรรมชาติของการบีบมาอธิบายก็ยังไม่เพียงพอ ฮารุโตะอดอัด
ทรมาน

เวลาอยู่ที่บริษัท ไม่ว่าจะมีปัญหาใดก็ตามเข้าไป มิคูนิกิก็จะรักษา
ท่าทีและแสดงออกอย่างสงบนิ่งเยือกเย็นเสมอ ฮารุโตะแทบไม่อยากจะเชื่อ
เลยว่า คนที่พูดน้อยต้อยหน่าอย่างอีกฝ่าย จะสารภาพว่าตัวเองไม่มีแฟน
ออกมาบนสีหน้าขัดเคืองพริ้วคืบนี้ได้

คนรักสุดเพอร์เฟกต์ที่จู่ ๆ ก็ยอมร่วงลงมายังจุดที่เขาเอื้อมมือคว้าถึง
ฮารุโตะถูกภาพลงตานี้โจมตีโถมกระแทก เขาไม่ยอมสลัดมายาภาพนี้ทิ้ง
และเอื้อมมือไปจับท่อนแขนของมิคูนิกิคว้าห่มอย่างใจกล้าบ้าบิ่น

“หะ...ให้ผมเป็นคนพรากเวอร์จิ้นไปจากคุณเถอะครับ!”

ชัดเจนเลยว่าในน้ำเสียงมีความตื้นตันขีดสุดจนโทนเสียงแหลมปริ๊ด
ทั้งที่ตั้งใจจะพูดเบา ๆ แต่ดูเหมือนมันจะดังไปถึงหูของมาสเตอร์ที่ยืนอยู่
หลังเคาน์เตอร์จนได้ ฮารุโตะรู้สึกได้ถึงสายตาคู่ที่ชำเลื่องมองมา อย่างไรก็ดี
มาสเตอร์ไม่ได้ถึงกับกางหูฟังใจลอยฟัง อีกทั้งมีมารยาทพอจะเลี่ยงออก
ห่างจากที่นั่งของพวกฮารุโตะ เฉ่ไปเริ่มลงมือชงคืออกเทลแก้วใหม่แทน

ฮารุโตะค่อย ๆ ลดเสียงต่ำลง กระตุกแขนของมิคูนิกิ ๆ ดึงเข้าหา
ตัว

“ผมเชื่อว่าเรื่องพวกนี้มากเกินไป...! คุณจะงะอะอะไรกันผมก็
จะไม่ปฏิเสธเด็ดขาด! ผมมั่นใจเลยว่าแม้แต่ชนคิ้วสักเส้นก็จะไม่ยอมให้

กระดิก!”

ฮารุโตะเร้าร้อนมุ่นจะพูดต่อไปด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำ

มิคูนิน่าจะตกใจกับการรุกร้าของฮารุโตะละมั้ง ถึงได้ผละตัวออกห่างเบาๆ สายตาที่จ้องเขม็งตลอดทั้งตัวของฮารุโตะเกินกว่าความรังเกียจหรือไม่สบอารมณ์ต่อเรื่องที่ตนถูกรุกร้าไปแล้ว มิคูนีพึมพำดัง “หืม” พลังแตะมือลงบนริมฝีปาก

“ท่าจะจริง ดูจากการทำงานทั่วไปของเธอ ก็เห็นชัดเลยว่าเป็นคนที่ใช้คำพูดโน้มน้าวเก่ง...”

“ใช่ไหมล่ะ!? ผมปากหนักด้วยนะ เก็บความลับอยู่! หรือถ้าจำเป็นจริงๆ วิธีการจับคนอื่นผมก็สอนให้คุณได้!”

ฮารุโตะเผลอพูดเสียงดังอีกจนได้ พอรู้ตัวว่าถูกทั้งสายตาของมาสเตอร์และลูกค้ำนั่งโต๊ะมองมาเป็นทางเดียว ฮารุโตะก็กลั้นหุบปาก

หลังฮารุโตะลอบมองไปที่มิคูนี เขาก็พบว่าอีกฝ่ายกำลังทำตากลมอึ้งนั่งพูดไม่ออก สีหน้าแปร่งแปลกหาได้ยากนี้กระตุ้นให้ฮารุโตะใจเต้นแรง ไครมครามไปเว็บหนึ่ง เขารีบยกมือข้างหนึ่งมาปิดปาก ก้มหน้าหลบวูบ

‘...ตายซัก!’

ตายๆ งานนี้ตายแน่ๆ เขารุกอีกฝ่ายมากเกินไปแล้ว มิหนำซ้ำมิคูนียังไม่ส่งสายตาให้พอคาดเดาความนัยได้ออกมาสักนิด

เพราะเมื่อครู่ในหัวมั่วแต่ถอดความคิดว่า จะสอนขั้นตอนความรักอย่างไรให้ตนเองสามารถสารภาพรักออกไปได้โดยตรง ตอนนี้งี้ได้แต่คายเสียงหัวเราะกระช่อนกระแท่นแหบพร่า

จังหวะที่ค่อยๆ เหยยหน้าขึ้นอย่างกล้าๆ กลัวๆ ฮารุโตะพลันเห็นว่าลาดไหล่ของมิคูนีที่หันครึ่งตัวมาทางเขากำลังสั่นจากการหัวเราะ

ฮารุโตะอยากจะทำอะไรริมฝีปาก แต่เพราะไม่รู้ว่าการร่วมหัวเราะไปกับอีกฝ่ายคือการกระทำที่ถูกต้องหรือไม่ ริมฝีปากจึงได้แต่กระตุกเบ้

มิคูนียังคงหัวเราะหึๆ ไม่หยุด ผ่านไปสักพักถึงค่อยสงบอารมณ์ลงได้ หลังถอนหายใจเฮือกใหญ่ ชายหนุ่มก็หันไปเผชิญหน้ากับฮารุโตะตรงๆ

มิกุนิมองมาจากทางด้านหน้า ฮารุโตะยัดหลังตรงขึ้นเองตามธรรมชาติ แม้ข้อเสนอที่ฮารุโตะหยิบยื่นให้มิกุนิจะมัวชัวยุ่งเหยิง แต่สีหน้าของมิกุนิก็ยังคงสงบราบเรียบ ซึ่งถ้าให้มองมูกกลับแล้วก็คือน่ากลัว

มิกุนิจ้องมองฮารุโตะที่ตัวสั่นเล็กน้อย เหมือนรู้เท่าทันว่าพูดโกหกออกไปในการรุกเร้าเมื่อครู่ เขาระแอมเบา ๆ อย่างคนที่ยังตั้งตัวไม่ติด ผงกศีรษะ หึกหังกับลูก

“นั่นสินะ ให้เธอสอนก็ทำจะดี”

สำหรับมิกุนิที่เวลาอยู่ที่บริษัทจะดีจะร้ายเขาก็ไม่เคยแสดงอารมณ์ขึ้น ๆ ลง ๆ มาตอนนี้กลับหัวเราะอย่างอารมณ์ดี ฮารุโตะคิดว่ามันช่างเป็นภาพที่หาดูได้ยากมากจริง ๆ เขาเฝ้าดูอย่างหลงใหลเคลิบเคลิ้มไปชั่วขณะหนึ่ง นานทีเดียวกว่าจะคืนสติรู้สึกตัว

“...ปะ เป็นผมได้ใช่ไหมครับ!”

“แน่นอน มีคนหนุ่ม ๆ มาสอนก้าวแรกของความรักให้ตาลุงอย่างฉัน ทางฉันต่างหากที่ต้องขอบคุณ”

สีหน้าและน้ำเสียงบ่งบอกชัดเจนว่ามิกุนิไม่ได้เอ่ยออกมาจากความไม่พอใจ หากเป็นจากความสนุกสนานรื่นรมย์ แต่พอเห็นฮารุโตะตกตะลึงไม่เชื่อถือเป็นสีหน้าของมิกุนิจึงพลันเปลี่ยนเป็นอึดอัดลำบากใจ

“คนอายุปุ่นนี้แบบฉันแต่ยังเวอร์จิ้นอยู่ เธอคงไม่มั่นใจว่าจะดูแลไหวใช่ไหม”

“ไม่ใช่ค่ะ!”

ฮารุโตะสูญเสียการควบคุมระดับน้ำเสียงไปเรียบร้อย พูดปฏิเสธดังสุดแรงเกิด

มิกุนิมองฮารุโตะที่กำลังมัดแน่น เขาหลุดยิ้มแปลก ๆ ก่อนจะส่งมือขวาไปให้

“ถ้าฉันฉันก็ขอฝากเนื้อฝากตัวให้เธอช่วยสั่งสอนหน่อยนะ อาจารย์”

“ตะ...อา ได้ครับ! เรื่องนี้...วางใจได้เลย!”

เพราะสังเกตเห็นว่าอีกฝ่ายต้องการจะจับมือ ฮารุโตะจึงกุมมือของมิกุนิไว้อย่างลนลาน

ฝ่ามือของมิคูนีทั้งใหญ่และแข็ง รวมถึงอบอุ่นมากกว่าที่คิด ยิ่งไปกว่านั้น มิคูนียังบีบมือตอบแรงมากเสียจนฮารุโตะตกใจ ลาดไหล่สะดุ้งโหยง

ปลายนิ้วของฮารุโตะชาดิกแข็งค้างจนบีบมือของมิคูนีตอบกลับไม่ได้ ทั้งที่เป็นแบบนี้ แต่มิคูนีกลับไม่ยอมเป็นฝ่ายปล่อยมือของตนออกจากมือของฮารุโตะก่อน ทำเอาฮารุโตะมีเม็ดเหงื่อผุดซึมเต็มหน้าผากระหว่างที่จ้องมองกันไปมา

“อะ...อะไรเนี่ย...นี่มันอะไร! ทำไงดี...คือแบบ เอาไงดี!? มือข้างนี้เอาไงล่ะ เขยื้อนมาให้แบบนี้ ใช้อั้วแรกของการรักนี่มันต้องทำยังไง โอ๊ยไม่รู้แล้ว!”

ถ้าเกิดพูดจาโง่เง่าเสนอแผนการออกไปก่อนตอนนี้ ฮารุโตะไม่คิดหรือว่ามิคูนีจะยอมรับ ต้องทำเหมือนไม่ได้วางแผนอะไรไว้ แล้วรอให้อีกฝ่ายอยากพูดออกจากปากด้วยตัวเอง คิดได้แล้วสายตาของฮารุโตะก็สอดส่ายซ้ายขวาเล็กน้อย

ตอนนั้นเอง โทรศัพท์มือถือของฮารุโตะพลันมีเสียงเรียกเข้าดังขึ้น เบียร์บประดุจเสียงสวรรค์ที่ช่วยให้รอดชีวิต จังหวะที่ล้วงมือซ้ายลงไปในกระเป๋ากางเกงสแล็คอย่างลึกลับ ในที่สุดมิคูนีก็ยอมปล่อยมือ

ฮารุโตะลูบอกพลาทกवादสายตามองหน้าจอโทรศัพท์อย่างรวดเร็ว เป็นสายจากหัวหน้า

“เซ...ขอโทษนะครับ โทรศัพท์เรื่องงาน...”

“หืม? แผนกเลขาฯ วันหยุดก็ยังมึนงานเข้าด้วยเหรอ”

“เอออะ ทะ เปล่า...ไม่สิ ไซ้ครับ!”

มิคูนีโน้มตัวเข้ามาใกล้ทำท่าเหมือนจะมองหน้าจอ เล่นเอาฮารุโตะสะดุ้งเสือกตามตัวอักษรที่เกาะพริบอยู่บนนั้น พอฮารุโตะเอนตัวไปด้านหลัง ใบหน้าหล่อเหลาได้รูปของมิคูนีก็ขยับตามติดไม่ลดละ กดดันให้ฮารุโตะต้องแนบโทรศัพท์กดไว้กับแผ่นอก

น่าจะเป็นเพราะยังมองไม่เห็นตัวอักษรที่ฉายอยู่บนหน้าจอ มิคูนีจึงขมวดคิ้วเล็กน้อย ก่อนจะผละตัวออก

“ไว้ฉันจะไปบอกหัวหน้าแผนกของเธอให้ว่า อย่าติดต่อเรื่องงานในวันหยุด”

“อะไรๆไม่เป็นไรครับ ไม่ต้องใส่ใจหรอก! ผมไม่มีปัญหาเลย! เรื่องเล็กน้อยมากครับ!”

“เอางั้นเหรอ”

“คะ ครับ! คือ แบบนั้นแล้ว ผมต้องขอโทษด้วยนะครับ วันนี้คงอยู่ได้แค่นี้...!”

ระหว่างต้นโทรศัพท์ที่ดังกระหึ่มไม่หยุดแสบอก ฮารุโตะก็ลูกลีลุกลนลุกขึ้นจากเก้าอี้ จังหวะจะหยิบกระเป๋าสตางค์ เขากลับถูกมิคิโนะเอียวห้ามปรามบนรอยยิ้มชม “บอกแล้วไงว่าจะเลี้ยง” ลงว่าเป็นแบบนี้ ฮารุโตะก็ไม่อาจตั้งต้นวางธนบัตรลงไปได้ เขาโค้งขอบคุณอีกฝ่ายอย่างจริงจัง ก่อนจะก้าวตุ่มๆ เดินออกจากร้านไป

พอออกมาด้านนอก ทันทีที่หันขวับไปเห็นทางเท้าข้างตัว ฮารุโตะก็รีบกระโจนไปทางนั้น ถึงตรงนี้สายโทรศัพท์ถูกตัดไปเรียบร้อยแล้ว เขาล้มหมดกระทั้งเรื่องว่าจะโทร.กลับ ได้แต่กำโทรศัพท์มือถือแน่น เมื่อได้หยุดยืนนิ่งๆ ตนเองจึงเพิ่งตระหนักได้เป็นครั้งแรกว่าสองขากำลังสั่นระริก

ฮารุโตะขยับริมฝีปากเล็กน้อย เปล่งเสียงแหบหัวดังก้องไปทั่วถนนว่า “สำเร็จ”

‘สำเร็จ...สำเร็จแล้ว! เราตีสนิทกับท่านประธานนอกบริษัทได้แล้ว!’

ฮารุโตะกำหมัดชูขึ้นไปบนท้องฟ้าเพื่อจะบอกกับตัวเองว่า ทำสำเร็จ! แต่แค่นี้ยังรู้สึกไม่พอ จึงกระโดดอยู่กับที่อีกสองสามครั้ง สองแก้มร้อนผ่าวแทบละลายเป็นขนมโมจิหนึ่ง ใบหน้าเกิดรอยยิ้มโดยไม่ต้องปั้นแต่ง

หลังจากนั้น ฮารุโตะก็เอาแต่ยุ่งวุ่นวายอยู่กับการกระโดดโลดเต้น และถูกร้องตะโกนอย่างอิมเมปรมาปริดีริมทางเท้ามืดๆ ลิบนาคีให้หลังนั้นละ ฮารุโตะถึงเพิ่งได้คุยสายกับหัวหน้า และก็เป็นฝ่ายนั้นที่ต้องเหน็ดเหนื่อยลงทุลงแรงโทรศัพท์หาฮารุโตะรอบสอง

ทั้งที่ตั้งใจว่าดีมีวิสกี้แก้วที่สองหมดเมื่อไรก็จะลุกออกจากร้าน แต่มีคูนีกลับเหม่อลอยจนเผลอสั่งแก้วที่สามไปจนได้

มาสเตอร์ยื่นแก้วไปให้ลูกค้าที่แหวะเวียนมาประจักษ์บลิบปีจนสนิสนมคุ่นหน้ากันเป็นอย่างดีเจียบ ๆ มีคูนีรับแก้วนั้นมา ก่อนจะแค้นหัวเราะขบขัน

‘เรื่องโกหกบ้า ๆ พรรคนั้น เด็กคนนั้นหลงเชื่อไปได้ยังไง’

เขามียัมพลางเบนสายตาไปมองแก้วอีกข้างตัว เมื่อนึกถึงว่าฮารุโตะหย่อนสะโพกนั่งอยู่ตรงนั้นจนถึงเมื่อสักครู่ก่อนหน้านี้ ในลำคอส่วนลึกพลันเกิดเสียงหัวเราะที่ ๆ สะท้อนไปมาอย่างเกินจะกลั้น

จนอีกฝ่ายมานั่งอยู่ข้างตัว ทุกอย่างก็ปกติดี...ไม่สิ เทียบกับปกติแล้ว ต่อให้เขาจะรู้สึกว่าฮารุโตะก็อหยังคายไม่ตรีติเหมือนเช่นเคย แต่ทันทีที่หนึ่งลง ท่าทางของอีกฝ่ายก็แปลกไป เดี่ยว ๆ ก็หน้าแดงก่ำ เดี่ยว ๆ ก็หน้าขาวซีด สลับไปมาวุ่นวาย มีคูนีแค่พูดคำเดียว ฮารุโตะกลับดูตื่นตระหนกสุดขีด เบิกตากว้าง เหงื่อกาฟแตกพลั๊ก

เพราะเวลาอยู่ที่บริษัท มีคูนีเคยเห็นเพียงเศษเสี้ยวเดียวของภาพการเอาการเอางานขณะทำงานของอีกฝ่าย ให้บอกตามตรงคือเขาตกใจระหว่างทำงานฮารุโตะจะพูดคุยกับมีคูนีอย่างกระชับ เน้นเฉพาะเท่าที่จำเป็น สีหน้าเองก็แทบจะไร้การเปลี่ยนแปลง ดังนั้น บุคลิกภาพที่ผิดไปเป็นคนละคนนี้ ออดคิดไม่ได้ว่าอีกฝ่ายไปดื่มที่ร้านอื่นจนมาได้ที่ก่อนจะมาที่นี่หรือเปล่า

แต่ไม่ว่าจะเป็นอย่างไร สรุปรก็คือมีคูนีเห็นภาพแปลกประหลาดเข้าให้แล้ว ทั้งการที่จู่ ๆ ฮารุโตะก็เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือกะทันหัน ทั้งการเข้ามาจิบกันเล่น ๆ ด้วยท่าทางจริงจังเอาเป็นเอาตาย คนแบบนี้มีอยู่จริงที่ไหนกัน

ประสพพบเจอกับเรื่องน่าอัศจรรย์เข้าขั้น มีคูนีไม่คิดจะกลับบ้านไปทั้งที่ยังไม่ได้ระบายเรื่องนี้กับใครสักคนแน่ เขาเหลือบสายตาไปมองอีกฟากหนึ่งของเคาน์เตอร์ ไม่ต้องส่งเสียงเรียก มาสเตอร์สูงวัยพลันเคลื่อนไหวอย่างเจียบเจียบมายืนอยู่ตรงหน้า

บริเวณเคาน์เตอร์ตั้งห่างจากพนักงานและลูกค้าคนอื่นไม่เท่าไรแน่นอนว่าแขกในร้านจะร่วมได้ยินได้ฟังบทสนทนา ส่วนเหล่าพนักงานโดยพื้นฐานแล้วก็จะเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ไม่ว่าจะคุยกันเรื่องอะไรก็ตามทั้งนี้ หากเป็นความต้องการของลูกค้าก็ต้องนับว่าเป็นอีกเรื่อง เมื่อมาสเตอร์พยักหน้ารับลูกอย่างรู้งาน มิคุนิพลันเอ่ยถามออกไปตื้อ ๆ ง่าย ๆ ว่า

“ถ้าฉันบอกมาสเตอร์ว่าไม่เคยมีอะไรกับใครมาก่อน มาสเตอร์คิดว่าไง”

“แน่นอนว่าไม่เชื่อครับ”

“แต่เหมือนเขาจะเชื่อนะ”

มิคุนิพูดพลางเหลือบสายตาไปมองยังเก้าอี้ตัวที่ฮารุโตะเคยนั่ง ทั้งที่ฮารุโตะไม่ได้อยู่ตรงนั้นอีกแล้ว แต่บรรยากาศความริบเร่ยุ่งเหยิงของอีกฝ่ายกลับยังตกค้าง ดวงตาของมิคุนิปรากฏรอยยิ้มกว้างไปเองตามธรรมชาติ

“ก็คงจะคิดละมั้งครับว่า ผู้ชายที่มีนิสัยเอาจริงเอาจังแบบคุณไม่คิดอยากจะทำแฟนสักคนเอง”

“สงสัยจะคิดงั้นมั้งนะ เพราะฉันเองก็ไม่ได้ทำตัวสโตอะไรเลยด้วย”

มิคุนิดูเป็นคนแห้งแล้งเหี่ยวเฉาผิดอายุ ความต้องการจริง ๆ จัง ๆ หรือก็ไม่ค่อยจะมี ความรู้สึกกระหยิ่มกระหือรืออยากจะทำให้คนรอบข้างยอมรับนับถือเหมือนกับเมื่อตอนแรกเริ่มก่อตั้งบริษัท มาถึงตอนนี้ก็สลายหายจนหมดสิ้น

จะว่าไปสมัยก่อตั้งบริษัทก็เป็นช่วงเวลาที่ดีกว่าของเขาผ่านไปอย่างเต็มอึดและสมบูรณ์แบบที่สุด

ตอนเรียนหนังสือ เขาทำตัวเป็นเด็กว่าง่ายหัวอ่อนตามแบบฉบับนักเรียนดีเด่นที่พวกผู้ใหญ่และคุณครูต้องการ พอได้ก้าวออกสู่สังคมโลกภายนอก เขาจึงระเบิดสิ่งที่เก็บกดอดทนอดกลั้นโดยตลอดออกมา ด้วยการเดินหน้าแหยกตัวเป็นอิสระ ก่อตั้งบริษัทลูกที่แข็งแกร่ง ความพยายามอย่างหนักก็แค่เพื่อให้คนรอบข้างยอมรับในสิ่งที่เขาทำ หรือความจริงแล้ว

อาจจะเห็นว่า เหนือกว่าการยอมรับ คือเขาอยากจะทำให้ทุกคนยอมจำนน สยบแทบเท้าละมัง

ยิ่งถูกคนอื่นปรามาสว่า ‘เด็กเกินไป’ หรือ ‘ไม่ก็ ‘ดีแต่พึ่งพาบารมีพ่อแม่’ เขาก็ยิ่งเลือดเดือด เดินหน้าต่ออย่างบ้าระห่ำเพื่อสยบคำครหาดูถูก หลังจากนั้นไม่นานบริษัทก็เริ่มเข้ารูปเข้ารอย ได้ลูกน้องฝีมือดีมารวมตัวกันมากมาย

การขยายตัวทางธุรกิจที่ไม่เกิดประโยชน์ เชื่อมโยงผูกติดกับการเติบโตและการพังทลาย อย่างไรก็ดี หากลองเพ่งเล็งเพื่อจะรักษาสถานการณ์ปัจจุบันแค่ให้อยู่ตัว เขาก็มองเห็นภาพเลยว่า มันจะเหมือนๆ กับธุรกิจอ่อนแออื่นๆ ที่จะทรุดโทรมล้มหายตายจากไปในระยะเวลาหนึ่งชั่วอายุคน ทั้งนี้ งานหลักของเขาที่ต้องเป็นผู้นำถือทางเสือเหวให้มันคงเพื่อเล่นฝ่ามรสุมคลื่นลมแรงล้นผ่านพ้นไปหมดแล้ว ตอนนั้นก็แค่ใช้วันหนึ่งๆ ให้หมดไปจนความสงบราบเรียบเท่านั้นเอง

“ผ่านไปตั้งสิบปี ก็คงจะเปลี่ยนไปนั่นละนะ แต่ก่อนไม่ใช่แค่ทะเลาะกับลูกค้า คนในตึกกันเองทุกวันเหมือนอยู่กลางสนามรบ แต่ตอนนี้เวลาที่ทำงานเกิดปัญหา ก็มีทัพบกคอยจัดการให้หมด ฉันแค่ผงกหัวทีเดียวก็นี่เป็นอันจบเรื่อง”

“การที่คุณผงกหัวทีเดียวก็นี่จัดการทุกอย่างได้เบ็ดเสร็จ แค่นี้ก็เป็นเครื่องยืนยันได้แล้วว่าคุณเป็นคนที่คุณคนอื่นเคารพนับถือไม่ใช่หรือครับ”

“ฉันดีใจอยู่หรอกที่คุณอื่นเขามานับหน้าถือตา แต่เรื่องที่ว่าความเร้าร้อนอย่างแต่ก่อนมันหายไปแล้วก็มีความจริงวันยังค่ำ เดียวนี้ฉันสนใจเรื่องเลี้ยบลาคาร์ปมากกว่าการเข้าไปนั่งฟังผลการประชุมเสียอีก”

มาสเตอร์ไหวไหวหล่อทำเหมือนรับฟังเนื้อหาเพียงครั้งเดียว คนอย่างมิคุนิไม่มีความตั้งใจจะพูดล้อเล่น เขายกแก้ววีสกีขึ้นแตะริมฝีปากเบาๆ อย่างต่อเนื่อง

“บ่อยครั้งเลยละที่พักนี้ฉันจะรีบๆ ทำงานให้เสร็จ แล้วไปนั่งเหม่อที่สวนสาธารณะ ตั้งแต่เมื่อไรกันนะที่ฉันชอบไปนั่งบนม้านั่งในสวน แล้วก็เฝ้าตมองหน้าต่างของตึกที่มีแสงลอดออกมา ฉันมีรุ่นพี่อยู่ที่นั่นด้วยนะ

เหมือนจะเป็นพนักงานทำความสะอาดของสวนสาธารณะ เขาจะต่อให้ฝนตกลงมาก็ยังนั่งนิ่งเป็นเทพเซียน เงยหน้ามองตึกกรมบ้านช่องต่อไปไม่ยอมขยับไปไหน ฉันนับถือเขามากจนเคยไปนั่งอยู่ข้างๆ แล้วก็มองตึกไปกับเขาด้วย เป็นคนที่เหมือนกับก้อนหินละนะ แก่ตัวไปแล้วฉันเองก็อยากจะเป็นแบบเขาบ้างเหมือนกัน”

“คุณแคะกำลังพูดจาโกหกปกคลุมชัด ๆ”

มาสเตอร์พูดขัดอย่างไม่มีใครจริงจัง มิคุนิหลุดตอมยิ้มชมพวงพวงลมหายใจระบายออกยาว

ผลงานที่ชายหนุ่มผู้ทำมาก่อให้เกิดสภาวะที่อุดมสมบูรณ์พร้อมพร้อมในปัจจุบัน ตอนนี้เขากุมบังเหียนบริษัทที่มีการเติบโตและประสบความสำเร็จอย่างราบรื่น อย่างไรก็ดี ตนเองที่ปราศจากความตื่นเต้นท้าทายใดๆ ก็ได้ไปทำให้แกนกลางของหัวใจส่วนหนึ่งโรยราเหี่ยวเฉา

ดวงความรักของเขาเองก็อับโชคหมดแสง เรื่องที่ว่าอายุปุนนี้ยังเวอร์จินแน่นอนว่าโกหก แต่เรื่องว่าเขาไม่มีคนรักมานานมากแล้วก็ เป็นความจริง ความต้องการทางเพศลดน้อยถอยลงก็เหตุผลหนึ่ง อีกเหตุผลคือเขาเห็นว่าความสัมพันธ์ชั่วข้ามคืนแล้วต่างคนต่างแยกย้ายกันไป มันก็เพียงพอดีอยู่แล้ว

เพราะมิคุนิเป็นแบบนี้ เขาจึงไม่เลือกมีความรักภายในบริษัทที่รังแต่จะหยั่งรากเหง้าความชั่วร้ายทิ้งไว้ในอนาคตตั้งแต่แรก

ด้วยเหตุนี้ละมั้ง พอถูกฮารุโตะที่เป็นเลขานุการลำดับที่หนึ่งเข้ามาเสนอตัว เขาเลยจงบอกปิดด้วยคำโกหกที่แสนจะเข้าใจง่าย

“ไม่ใช่ว่าคิดจริงจังหรอกนะ”

น่าสนใจมากทีเดียว อีกทั้งความรู้สึกอิมเมชั่นर्मย์ก็พัฒนาก้าวกระโดด

“คุณไปแกล้งหลอกเด็กหนุ่มๆ แบบนั้น น่าสงสารแย่”

คำพูดตักเตือนอย่างระมัดระวังของมาสเตอร์ทำริมฝีปากคลายหลวมของมิคุนิถึงกับต้องเม้มแน่น ก่อนจะตามมาด้วยการส่ายหน้า

“เห็นเขาเป็นแบบนั้น แต่อยู่ที่ทำงานเขาเป็นคนใจเย็นแล้วก็ฉลาด

หัวดีเอามากๆ ระหว่างทำงานก็ไม่มีหอรอกจะมาหัวเราะคิกคัก เก่งขนาดที่ว่าเจอใครพูดอะไรๆ ใส ก็สามารถตอกกลับไปได้อย่างเยือกเย็นเลยละ”

“มองไม่ออกเลยนะครับว่าเป็นคนแบบนั้นนะ”

“เพราะแบบนี้ไงฉันถึงได้ตกใจ”

ฮารุโตะเลื่อนขึ้นมาเป็นเลขานุการลำดับที่หนึ่งของมิคุนิเมื่อสองเดือนก่อนนี้เอง ดูเหมือนว่าก่อนหน้านี้ก็เคยทำงานเป็นเลขานุการของสภบริษัทนี่ละ เลยเข้ามาทำงานต่อได้อย่างราบรื่นไม่มีติดขัด ทั้งที่ยังเด็กอยู่เลย แต่กลับคาดเดาสถานการณ์ได้ดี อ่านความหมายแฝงในคำพูดของเขาและตอบออกมาได้เก่ง อย่างครั้งนี้เองก็ยอมล่าถอยออกไปง่ายๆ

“เฉพาะคืนนี้แหละที่เขาดูจนๆ”

มาสเตอร์แสดงอาการว่าเห็นด้วยผ่านรอยยิ้มบางเบา

อยู่ที่บริษัทฮารุโตะออกจะสงบเยือกเย็น จู่ๆ มาแสดงตัวจุใจโหมเข้าไปกะทันหันแบบนี้ ย่อมจะนำความอึดอัดมาสู่มิคุนิเกินคาด ทำเอาเขารู้สึกหลงตัวเองขึ้นมานิดๆ ไม่ได้

“ตาลูกแบบฉันมันมีดีตรงไหนกันล่ะเนี่ย...”

เอาเข้าจริงอาจจะมึนงงหลังแอบแฝงก็เป็นไปได้ เช่นว่าฮารุโตะเป็นคนของบริษัทอื่น และเข้ามาเพื่อวางกับดักล่อลวงแสนหวาน อย่างไรก็ตามวิธีการที่ฮารุโตะใช้มันดูหยาบหยาบ แสดงความรู้สึกละเอียดอ่อนเกินไป

หากนั่นคือการแสดงจริง ๆ ก็ต้องบอกว่าเล่นละครได้แนบเนียนอย่างน่ามอบถ้วยรางวัล แต่ถ้าไม่ใช่ แรงขับเคลื่อนของเด็กหนุ่มผู้แสนหุนหันพลันแล่นก็เป็นอะไรที่น่าชื่นชม

“...เด็กคนนี้น่าสนใจ”

ราวกับมีลมกระโชกแรงวูบหนึ่งพัดผ่านคลื่นทะเลอันสงบสุข มิคุนินั่งอยู่ที่ร้านนี้มานานกว่าปกติ และดื่มด่ำกับรสชาติของแอลกอฮอล์ในวันหยุดสุดสัปดาห์ตามลำพัง

วันรุ่งขึ้นซึ่งเป็นวันทำงาน พอมิคุนิเดินออกมายังโชนทางเข้าออกของแมนชั่นที่เขาใช้พักอาศัย รถยนต์ประจำตำแหน่งสีดำปลอดก็จอดนิ่งสนิท

คอยทำอยู่ก่อนแล้วหน้าบริเวณจุดขึ้นรถ

ผ่านพ้นช่วงปีใหม่นี้ไปได้ไม่เท่าไร ท่ามกลางสภาพอากาศเย็นยะเยือก ยามเช้าตรู่ อายาโนะโคจิก้าวลงมาจากที่นั่งคนขับ กล่าวทักทายอย่าง กระตือรือร้นสดใสว่า “อรุณสวัสดิ์ครับ!”

อายาโนะโคจิเป็นพนักงานใหม่ที่เพิ่งเรียนจบมหาวิทยาลัยเมื่อปีก่อน หน้าละอ่อนชนิดที่ว่าถ้ามองไม่ดีสามารถดูผิดว่าเป็นเด็กมัธยมปลายเอาได้ง่ายๆ แต่เห็นแบบนี้ เขาก็จบจากมหาวิทยาลัยชั้นนำระดับประเทศด้วย ผลการเรียนดีเยี่ยม

ประวัติการศึกษาที่แสนจะเรืองรองทำให้อายาโนะโคจิได้เริ่มต้นเข้าทำงานที่บริษัทในแผนกบุคคล แต่หลังจากนั้นเขากลับเอ่ยปากออกมาว่า ถ้าเป็นไปได้ก็อยากจะเป็นคนขับรถประจำตัวของท่านประธาน

ดูเหมือนว่าอายาโนะโคจิที่รักรถมาตั้งแต่สมัยเด็กๆ อยากทำงานเป็นคนขับรถแท็กซี่หรือไม่ก็รถบรรทุกส่งของระยะไกล แต่เพราะถูกพ่อแม่ คัดค้านหัวชนฝา เลยได้ข้อสรุปด้วยการเข้าทำงานในบริษัทของมิคุนิ เหตุผล หรือก็ง่ายมาก เขาคิดแล้วว่า ในเมื่อท่านประธานต้องเดินทางไปไหนมาไหน ด้วยรถยนต์ประจำตำแหน่ง เช่นนั้นก็ต้องมียานคนขับรถให้เขาทำแน่นอน

หลังได้รับการติดต่อจากแผนกบุคคล มิคุนิรู้สึว่าคนฉลาดหัวดี แต่กลับทำตัวเป็นเด็กน้อยอย่างอายาโนะโคจิน่าสนใจดี จึงย้ายอีกฝ่ายมาเป็นคนขับรถประจำตัวจริงๆ เสียเลย

ดูท่าตำแหน่งคนขับรถจะสร้างความพึงพอใจสูงสุดให้แก่อายาโนะโคจิ เพราะวันนี้เองเจ้าตัวก็ยิ้มแย้มแจ่มใส เปิดประตูรถด้านหลังให้อย่างขยันขันแข็ง

“วันนี้ตรงไปที่บริษัทเลยนะครับ”

“อืม ฝากด้วย”

อายาโนะโคจิตอบรับว่า ครับ! ด้วยน้ำเสียงชื่นมื่นก้องดังฟังชัด ทันทีที่รถเคลื่อนตัว มิคุนิก็ตริเริ่มเปิดประเด็นพูดคุยกับอีกฝ่ายว่า

“นี่แหละ อายาโนะโคจิคุง ฉันมีเรื่องหนึ่งอยากจะขอร้องเธอหน่อย”

“ครับ อะไรเหรอครับ อ๊ะ จะแวะร้านสะดวกซื้อระหว่างทางหรือเปล่า

ครับ”

“ไม่ใช่เรื่องนั้น...เธอช่วยอย่าเอาเรื่องร้านที่ฉันชอบแวะไปบอกคนอื่นจะได้ไหม”

เพราะฝ่ามือที่สวมถุงมือสีขาวขยับหมุนพวงมาลัยหักเลี้ยว อายาโนะโคจิจึงเสียบไปครู่หนึ่ง มิคุนิจิดูว่าอีกฝ่ายอาจจะกำลังนึกหาข้อแก้ตัว ตอนที่ยกจอตรอสัญญาณไฟแดง อายาโนะโคจิก็เอี้ยวตัวหันกลับมาตอบว่า

“ขอโทษนะครับ ท่านประธานหมายถึงเรื่องอะไรเหรอครับ”

ที่แรกมิคุนิจิดูไม่ได้ว่านี่เป็นการแกล้งทำไปซะเสีย แต่สิ่งที่ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของอายาโนะโคจิคือสีหน้าหงายแปลกประหลาดใจโดยแท้จริง อีกทั้งคนชื่อ ๆ เถรตรงอย่างเขาก็ไม่ใช่พวกชอบพูดโกหก คราวนี้มีคุนิจิหลุดเสียงดัง “หืม” พร้อมกับเลิกคิ้วสงสัย

“...จำได้ไหมว่าเคยถูกคนจากแผนกเลขานุการถามอะไร”

“แผนกเลขานุการเหรอครับ...? อืม ผมไม่ยกจะจำได้เลยแฮะ...”

อายาโนะโคจิไม่ได้บอกปัดหรือหลบเลี่ยง เขากลอกตาเหลือบมองขึ้นด้านบน พยายามจะหาความทรงจำอย่างเอาเป็นเอาตาย ระหว่างนั้นไฟจราจรก็เปลี่ยนเป็นสีเขียว เตือนร้อนมิคุนิจิต้องรีบเบรกคนขับด้านหลังเบา ๆ

“โทษที ฉันคงเข้าใจผิดไปเอง ตั้งใจขับรถเถาะ”

“อ๊ะ ขอโทษครับ วันนี้ผมก็จะขับแบบระวังสุด ๆ เลยครับ”

ยืนยันรับปากมันเหมาะแล้วอายาโนะโคจิก็เหยียบคันเร่งออกรถ เขาไม่ได้สำเนียงถึงความมีดมนเบื้องหลังตนแม้แต่น้อย มิคุนิจิตัดแขนทอดอก พิมพ์ดัง “หืม”

เมื่อลองคิดทบทวนดี ๆ มิคุนิจิก็ไม่เคยบอกชื่อของบาร์ที่ไปเป็นประจำให้อายาโนะโคจิฟัง ส่วนใหญ่เขามักจะแวะลงร้านใกล้ ๆ นั้นระหว่างทางกลับบ้านจากบริษัท

แต่ก็มีความเป็นไปได้ว่าจะถูกระบุตำแหน่งจากละแวกใกล้เคียงที่เขาชอบแวะลงระหว่างทางกลับบ้าน ต่อให้อายาโนะโคจิจะจำไม่ได้ว่าเคยถูกถาม แต่อีกฝ่ายก็ยังเด็ก มีความระแวงตระวังต่ำ โดนฮารุโตะชวนคุย

เข้าหน่อยก็มีสิทธิ์ถูกล้วงความลับไปมากมายกายกองชนิดไม่รู้เนื้อรู้ตัว

มิคูนิจินตนาการภาพอายาโนะโคจิที่พลั้งปากคุยฟุ้งน้ำไหลไฟดับเรื่องการไปไหนมาไหนของเขาได้ออกอย่างง่ายดาย เขาอดบุตรรอยยิ้มชมๆ ขึ้นแต่มีสีหน้าเล็กน้อยไม่ได้ แต่พอคิดว่าฮารุโตะลงทุนลงแรงไปมากกว่าจะตามหาถนนที่ตั้งของบาร์ร้านนั้นเจอหลังได้รับข้อมูลระบุตำแหน่งอย่างกว้างๆ จากอายาโนะโคจิ รอยยิ้มของมิคูนิจินสลักลึกขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการกระทำของฮารุโตะหรือของอายาโนะโคจิ ความบากบั่นมุ่งมั่นและความใจกล้าบ้าบิ่นของคนหนุ่มล้วนแล้วแต่ทำให้มิคูนิจินยิ้มออก

เมื่อมาถึงอาคารสำนักงานสูงหกชั้นอันเป็นที่ตั้งของบริษัท มิคูนิจิก็สาวเท้าเดินตรงดิ่งไปยังห้องประธานกรรมการทันที

ภายในห้องของประธาน ที่ด้านหลังโต๊ะทำงานคือบานกระจกขนาดใหญ่ มีชุดโซฟาปรับเขย่งที่นุ่มและตู้เฟอร์นิเจอร์ตั้งวางอยู่ พื้นที่ห้องไม่ได้กว้างขวางโอโงะอะไร สิ่งน่าภาคภูมิใจเดียวก็คงจะเป็นเรื่องว่า ห้องนี้หันหน้ารับแดด ได้แสงสว่างสดใสส่องทั่วถึง

ฮารุโตะมายืนปรกาศตัวที่ด้านข้างโต๊ะทำงานตั้งแต่ก่อนหน้า เขาที่สวมชุดสูทเรียบร้อยเหมาสมโค้งให้มิคูนิจิอย่างงดงามมีมารยาท

“อรุณสวัสดิ์ครับท่านประธาน กะทันหันไปหน่อย แต่ผมขออนุญาตแจ้งกำหนดการวันนี้เลยนะครับ”

พอฮารุโตะยึดตัวยืนตรง เส้นผมสีน้ำตาลแดงที่ถูกแสงสว่างส่องกระทบปล้นตกลงเรียวกับพวงแก้ม มิคูนิจิรับรู้ได้ว่านั่นคือสิทธรมชาติไม่ได้ย้อมมา เพราะสีของขนตาที่ทอดเงายู่บนหน้าเองก็เป็นสีเดียวกัน

รองจนกระทั่งมิคูนิจินั่งลง ฮารุโตะก็อ่านกำหนดการวันนี้ให้ฟังอย่างคล่องแคล่วลื่นไหล น้ำเสียงทุ้มต่ำเยือกเย็นช่างฟังง่ายรื่นหู เลี้ยวหน้าด้านข้างของผู้ที่สีหน้าแทบจะไร้การเปลี่ยนแปลงมีเส้นสายคมชัดจนโพล่नึกไปว่าเป็นชาวต่างชาติ เครื่องหน้าทั้งทรงจุมูกและรูปปากสะสวยได้สัดส่วนห่างไกลจากความเป็นคนญี่ปุ่นลิบลับ

สิ่งที่แตกต่างจากคนญี่ปุ่นไม่ได้มีเฉพาะหน้าตา ส่วนสูงเองก็ด้วย
ต่อให้มิคูนิจิจะสูงเกินหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร แต่ฮารุโตะก็ยังอยู่

ในระดับสายตาที่เกือบ ๆ จะระนาบเดียวกันกับเขา ยิ่งไปกว่านั้นคือบันเอวของฮารุโตะอยู่ในตำแหน่งค่อนข้างสูง รูปร่างดีมาตั้งแต่เกิดนั่นละ มิคุนิจิตไม่ได้ว่า เทียบกับการมาเป็นเลขานุการที่บริษัทนี้ อีกฝ่ายไปอยู่วงการนายแบบจะไม่เหมาะสมกว่าหรือยัง

ระหว่างครุ่นคิดเรื่อยเปื่อยพลางจ้องฮารุโตะที่ยืนอ่านกำหนดการของวันนี้ จู่ ๆ ฮารุโตะก็ตัวดมอมมาทางเขา เพื่อจะจับสายตาที่ไหลเรี่ยนั้นให้อยู่หนึ่ง มิคุนิจิมองตอบดวงตาคู่นั้นกลับไปเขม็ง

ในใจลึนระทึกไม่น้อยว่าอีกฝ่ายจะแสดงปฏิกิริยาแบบใดตอบสนองต่อสิ่งที่ฮารุโตะทำกลับมีเพียงการกดสายตาลงไปอ่านเอกสารในมือต่ออย่างใจเย็น หลังมองไม่เห็นการเคลื่อนไหวดวงตาที่ผิดธรรมชาติ มิคุนิจิรู้สึกเหมือนตัวเองคว้าน้ำเหลวไม่มีผิด

ราวกับเป็นคนละคนกับฮารุโตะคนที่แค่สบตาเขาก็แสดงสีหน้าแตกต่างกันลนลาน อย่างไรก็ตามก็ดี ตัวตนที่นิ่งเงียบเย็นชาที่ดูเหมือนจะเป็นบุคลิกที่แท้จริง มิคุนิจิพยายามทบทวนอีกครั้งว่าเมื่อคืนวานมันต้องเกิดอะไรขึ้นกับอีกฝ่ายสักอย่างแน่ ๆ จังหวะนั้นมือของฮารุโตะก็พับเอกสารปิดพับ

“หมดแล้วครับ ท่านประธานมีตรงไหนขัดข้องไหมครับ”

“...คิดว่าไม่”

“คือว่านะครับ เกี่ยวกับวันนี้ที่มีนัดทานข้าวกลางวันร่วมกับคุณคาวาซุมิ สถานการณ์การระดมทุนตอนนี้ล่าช้าและค่อนข้างจะน่ากังวล ผมไม่แน่ใจว่าเขาจะขอคำปรึกษาอะไรไหม แต่คิดว่าหลักเลี่ยงการตอบรับในทันทีคงจะดีกว่า”

“เดี๋ยวนะ คุณคาวาซุมิ? เรื่องนี้นั้นไม่เคยได้ยินมาก่อนเลยนะ”

“ยังไม่มีประกาศออกมาอย่างเป็นทางการหรอกครับ แต่หัวข้อที่พวกแบงเกอร์เขาคุยกันก็มีเครดิตมากพอให้เชื่อถือได้”

ฮารุโตะทิ้งท้ายว่า “แค่นั้นครับ” เป็นการตัดบท จากนั้นก็ค้อมศีรษะลงเล็กน้อย

การที่ฮารุโตะเอยถึงข้อมูลที่ยังไม่ถูกเปิดเผยต่อสาธารณะออกมาง่าย ๆ เหมือนแค่ยกของว่างมาวางเสิร์ฟ เรื่องนี้ต้องนับว่าเป็นอะไรที่พิเศษ

ที่สำคัญคือข้อมูลนั้นแม่นยำมากเสียด้วย

มิคูนีประสานมือกุมไว้เหนือโต๊ะทำงาน เงยหน้าจ้องจ้องทิ่มแทงไปยัง ฮาร์โตะด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

“ฉันคิดมาตลอดเลยว่าสายข่าวของเธอมันเป็นยังไงมาอย่างกันแน่”

“ไม่ได้มีอะไรเป็นพิเศษหรอกครับ เพราะผมมีโอกาสแวะไปธนาคารบ่อย ๆ เลยได้คุยกับพวกนายธนาคารมากหน่อยก็เท่านั้น”

“ฉันไม่ได้หมายถึงแค่เรื่องงาน แต่เธอถึงขนาดหาบ้านที่ฉันไปบ่อย ๆ เจอ ความสามารถในการทำนั่นทำนี่ของเธอมันน่าอดทรมวักแสดงความชื่นชมจริง ๆ”

มิคูนีลองจั่วหัวเรื่องบาร์ร้านนั้นโดยไม่มีการกล่าวเตือนล่วงหน้า แต่คำสั่นเสี้ยนของฮาร์โตะกลับไม่มีกระดิก เห็นภาพของอีกฝ่ายที่พูดว่า ‘ขอโทษครับ’ และค้อมศีรษะลงอย่างไร้พิษสง ในใจของมิคูนีพลันเกิดความรู้สึกทั้งแปลกประหลาดใจและยกย่องชื่นชม

“กลับมาเป็นคนเดิมแล้วไม่ใช่หรืงั้นะ บุคลิกเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือแบบนี้ เก่งเกินไปแล้วไหม ไม่ใช่ว่าที่เจอที่ร้านนั้นเป็นคนละคนหรอกนะ...?”

มิคูนีอยากจะถามออกไปจริงๆ ว่า ฮาร์โตะมีพี่น้องฝาแฝดหรือเปล่า

ใบหน้าที่ตื้นตระหนกกลนลานของฮาร์โตะคนที่เจอในบาร์ ไม่สามารถซ้อนทับกับใบหน้าอันแสนเย็นชาของคนทำงานอยู่ตรงหน้านี้ได้เลย นี่เขาจะไม่ได้เห็นภาพใบหน้าแบบเดียวกับคำคิณนั้นอีกแล้วใช่ไหม ความคิดชั่ววูบนี้ผลักดันให้มิคูนีลองจับฝ่ามือที่ยื่นเอกสารส่งให้

มิคูนีจึงใจแสดงออกชัดเจนว่าไม่ได้บังเอิญด้วยการลากนิ้วไล่คืบคลานไปตามหลังมือของฮาร์โตะ เพราะเป็นการยื่นเอกสารส่งให้ ร่างกายของฮาร์โตะจึงอยู่ในลักษณะโน้มลง สายตาของอีกฝ่ายลอบมองเขาผ่านช่องว่างระหว่างเส้นผมที่ปรกระหน้าผาก

ถูกดวงตาเจ้าชู้พราวระยับกับรอยยิ้มยั่วบางเบาทอดมอง มิคูนีถึงกับตระหนกตกใจจนแทบเสียกิริยา ในเวลาเดียวกัน เขาก็เริ่มคิดขึ้นมาได้แล้ว ว่าคำพูดที่ฮาร์โตะกระซิบกระซาบให้ฟังตรงข้างหูในวันนั้นไม่ได้โกหกเลย

แม้แต่หน่วยไมโครยัง

ฮารุโตะพูดออกมาว่าตัวเองเชี่ยวชาญเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ เพราะตอนนั้น ทั้งสีหน้าและน้ำเสียงดูเอาจริงเอาจังและเอาเป็นเอาตาย มิคุนิจิไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะเก่งกาจมาจากไหน อย่างไรก็ตาม หากมองจากท่าทางที่เยี่ยงมเสนห์ เหลือร้ายของคนคนหนึ่งในตอนนี้ เขาก็กล้าเชื่อมั่นจนหมดหัวใจแล้ว

ลงว่าเป็นแบบนี้ ความจริงฮารุโตะคงแค่สนใจอยากจะมีความสัมพันธ์ทางกายกับเขาเท่านั้น ที่พูดจากระอักกระอักเหมือนคนไร้ประสบการณ์ ก็น่าจะเกิดจากการที่เจ้าตัวเพ็งจะเคยสารภาพรักกับใครตรง ๆ เป็นครั้งแรก

‘...รูปร่างหน้าตาแบบนี้จะไปหาจากที่ไหนได้อีก’

มิคุนิจิหลบยกยิ้มระหว่างไล่สายตาขึ้นไปตามเอกสารที่ฮารุโตะยื่นส่งมาให้

ประจันหน้ากับคนของบริษัทในสถานที่เหนือคาด เขาเองก็ดูท่าจะตื่นตระหนกเกินเหตุไปเองนั่นละ ตอนนั้นมิคุนิจิดูแลฮารุโตะเป็นแค่เด็กหนุ่มที่ปากยังไม่ลิ้นกลืนน้ำนม แต่พอได้นั่งลงคิดอย่างใจเย็น เรื่องแบบนั้นไม่มีทางเป็นไปได้เลย มองจากรูปลักษณ์ภายนอกก็พอแล้ว นี่มันผู้เชี่ยวชาญด้านการขีดเส้นแบ่งความสัมพันธ์ชัด ๆ

มิคุนิจิตัวตลึงตากลับไปมองเอกสาร คราวนี้จะเอาอย่างไรดี เขาคิดพลางระบายลมหายใจออกพรั้งพรู

ถ้ามีแค่ความสัมพันธ์ทางกาย ใจของมิคุนิจิก็ชัดเจนว่าไม่อยากร่วมมือไปยุ่งเกี่ยวกับคนในบริษัท ยิ่งไม่ต้องนับว่าฮารุโตะทำงานเก่งมีความสามารถเกิดเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ เป็นต้นเหตุให้อีกฝ่ายต้องออกจากบริษัทไป เขาก็คงจะรู้สึกเสียใจและสำนึกผิด

มิคุนิจิไล่สายตาจากเอกสาร เหลือบมองท่าทีของฮารุโตะชั่วแวบหนึ่ง ฮารุโตะที่กำลังจัดเอกสารสำหรับการประชุมเข้าบนโต๊ะทำงาน สีหน้าของเขาดูดีมากเกินไปหน้าลนลานของคนที่อยู่บาร์วันนั้นคล้ายกับจะเป็นตัวปลอม

ความรู้สึกตึงตึงเสียดายเล็ก ๆ ในใจสร้างความสงสัยในตัวเองจนมิคุนิจิเพลอเอียงคอเล็กน้อย